Zaharia - Comentarii Jean Koechlin

Zaharia este, împreună cu Hagai, purtătorul de cuvânt al Domnului către fiii lui Iuda întorşi din captivitate (Ezra 5.1). Care sunt cele dintâi cuvinte pe care Domnul le adresează acestui popor prin intermediul slujitorului Său?: „Întoarceţi-vă la Mine…“. Întâi trebuie să se pocăiască (Matei 3.2; 4.17; Fapte 2.38). Promisiunea nu vine decât după aceea: … „şi Eu Mă voi întoarce la voi“ (v. 3).Părinţii lor sunt morţi, la fel şi profeţii care, precum Ieremia, îi avertizaseră cu credincioşie. Cuvintele divine însă, acestea nu au trecut; ele sunt împlinite în mod sigur (Matei 24.35). Căile rele şi faptele rele ale lui Iuda şi-au primit pedeapsa, anume captivitatea în Babilon (v. 12b). Fie ca această lecţie crudă să le fie de folos generaţiilor viitoare!Începând cu versetul 7 şi până la capitolul 6, profetul relatează o succesiune de viziuni ciudate (opt la număr). Acestea au ca temă generală guvernarea lui Dumnezeu prin intermediul naţiunilor (călăreţul şi caii) şi, în plan îndepărtat, aşezarea din nou a lui Israel (mirţii, aluzie la sărbătoarea corturilor şi simbol al restabilirii care urmează pocăinţei). Pentru că Dumnezeu are mereu pentru ai Săi, în încercare şi în slăbiciune, „cuvinte bune, cuvinte mângâietoare“ (v. 13)! Ele sunt la fel de sigure şi de neclintit ca şi anunţul acestor judecăţi.

Aceste viziuni care nouă ne par, fără-ndoială, atât de greu de înţeles, nu erau nici pentru tânărul Zaharia mai clare. Şi cum proceda el de fiecare dată când se afla în faţa unei noi enigme? Nu se temea să-l întrebe pe însoţitorul său ceresc. Să-i urmăm şi noi exemplul. Interesul nostru pentru Cuvânt va fi întotdeauna un lucru plăcut Domnului. Iar pentru a putea înţelege lucrurile minunate (sau minunile) din Cuvânt, să-l cerem Domnului să ne deschidă mintea (Psalmul 119.18; Luca 24.45; 2 Timotei 2.7).Coarnele din cea de-a doua viziune corespund cailor din prima, adică marilor imperii ale naţiunilor, văzute aici sub caracterul lor de putere (comp. cu Daniel 8). Lucrători ridicaţi de Dumnezeu (asemenea lui Cirus) vor pune capăt puterii acestora.Cea de-a treia viziune are ca subiect restabilirea Ierusalimului. În prezent pustiit, cu zidurile în ruină, cu porţile arse (Neemia 2.13), cetatea va fi din nou locuită. Domnul va fi împrejurul ei un zid gros de foc, iar sărmanii ei, risipiţi, vor fi strânşi acolo în siguranţă. Dragostea lui Dumnezeu pentru ei este atât de mare, încât cel care îi atinge „se atinge de lumina ochiului Său“ (vezi Deuteronom 32.10). Mai presus de orice, ei au promisiunea prezenţei Domnului în glorie în mijlocul lor (v. 5, 10, 11). Aceleaşi privilegii sunt astăzi partea copiilor lui Dumnezeu.

O nouă scenă se derulează în faţa lui Zaharia. Marele preot Iosua – care reprezintă poporul – stă înaintea Îngerului Domnului. Satan însă este de asemenea prezent acolo, în rolul lui obişnuit de acuzator (Apocalipsa 12.10) – pentru că veşmintele murdare ale lui Iosua sunt o prea bună ocazie pentru atacurile sale. Domnul dăduse dispoziţii atât de precise pentru curăţirea preoţilor (de exemplu Levitic 8.6,7; Numeri 19.7…), încât cine s-ar fi prezentat înaintea Lui pătat risca o condamnare sigură. Însă – am citit deja – acesta de care vrăjmaşul îndrăzneşte să se atingă este ca „lumina ochiului“ lui Dumnezeu (cap. 2.8), „un tăciune smuls din foc“ (v. 2). Sărmanul acuzat, el nu are nimic de spus în apărarea lui. Însuşi Judecătorul S-a îngrijit de toate. Fără însă a-i tolera murdăria! „Iată – afirmă El – am făcut ca nelegiuirea ta să se depărteze de la tine şi te îmbrac…“, nu numai cu îmbrăcăminte curată, ci „cu haine de sărbătoare“ (v. 4; comp. cu Matei 22.12). Curăţit, îndreptăţit, Iosua are de acum o dublă responsabilitate: să umble pe căile Domnului şi să se achite de misiunea sa cu credincioşie (v. 7). Drag prieten, pentru a gusta harul Domnului, trebuie întâi să fi luat aceeaşi poziţie ca Iosua.Versetele 8-10 Îl introduc pe Mesia (Odrasla) împărăţind în dreptate peste un popor curăţit.

Prin întrebările sale, Zaharia se aşază în rândul profeţilor care, potrivit cu 1 Petru 1.10,11, îşi cercetau stăruitor propriile scrieri. Ei Îl căutau în ele pe Acela care nouă ne-a fost acum descoperit în suferinţele şi în gloriile Sale (de exemplu: cap. 13.5-7 şi 6.13). Câte imagini ale lui Hristos găsim în acest capitol! El este adevăratul Sfeşnic de aur, Lumina Lumii (Ioan 8.12). Este deopotrivă divinul Zorobabel, garantul binecuvântării poporului Său. În cap. 3.9, El era Piatra de temelie. Aici Îl vedem ca „Piatra cea mai de sus a colţului“ (v. 7), cheia de boltă a construcţiei. Cu alte cuvinte, El este Acela care începe şi sfârşeşte în har lucrarea Casei lui Dumnezeu (Ezra 3.10; 5.15,16).În cele şapte candele ale sfeşnicului sfânt ne place să-i vedem pe cei credincioşi (Apocalipsa 1.20b); ei de asemenea sunt numiţi „lumina lumii“ (citiţi Matei 5.14-16). Iar această lumină este alimentată de Duhul Sfânt (uleiul), singura sursă divină pentru lucrarea celui răscumpărat. „Nu prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu – zice Domnul oştirilor“ (v. 6; Psalmul 44.3-8). Când noi ne recunoaştem incapacitatea, Dumnezeu are plăcerea să acţioneze şi să înlăture orice „munte“ din calea noastră (v. 7; Matei 17.20). Prin urmare, să nu dispreţuim „ziua lucrurilor mici“ (v. 10), cea de astăzi; ea poate fi ziua unei mari credinţe şi a unei mari dăruiri!

Două viziuni ocupă acest scurt capitol. Cea dintâi ne prezintă, sub forma acestui sul care zboară, Cuvântul lui Dumnezeu lucrând pentru a da la iveală răul. Evrei 14.12,13 confirmă că acest Cuvânt este viu, lucrător, pătrunzător (aici el pătrunde cu forţa în case; v. 4)… La lumina lui, toate lucrurile sunt goale şi descoperite; el distinge până şi gândurile şi intenţiile inimii. Este imperios necesar să ne lăsăm şi noi pătrunşi de acest Cuvânt!Versetele 5-11 ne ajută să vedem zburând un obiect şi mai surprinzător. Este o efă, instrument de măsurat capacitatea (şi adesea de înşelare: Mica 6.10; Deuteronom 25.14), în mijlocul căreia Răutatea, şezând, şi-a atins măsura completă. Ea corespunde acestei „taine a fărădelegii“, care astăzi „lucrează deja“, fără însă să fi fost încă arătată (capacul de plumb este încă deasupra efei – 2 Tesaloniceni 2.7). Atunci când ea îşi va relua locul originar (Şinear = Babilon, adică lumea), nelegiuirea, în persoana lui Antihrist, va fi acolo onorată oficial ca dumnezeu. Ce contrast între această „casă“ din versetul 11, adevărat templu al păcatului, şi cea pe care o construieşte Dumnezeu pentru a locui El Însuşi în mijlocul alor Săi (cap. 4.9 şi 6.12)!

Cea de-a opta şi ultima viziune ne aminteşte de cea dintâi (cap. 1), cu deosebirea că aici caii sunt înhămaţi la care (cele patru imperii) şi pornesc dintre munţii de aramă (stabilitatea guvernării lui Dumnezeu). Sub imaginea cailor viguroşi putem identifica Roma căutând să-şi întindă stăpânirea peste tot pământul (şi Dumnezeu S-a folosit de aceasta pentru ca evanghelia să fie vestită pe tot pământul locuit).Versetele 9-15 ne prezintă trei călători veniţi din Babilon pentru a-şi ajuta fraţii prin daruri şi prin încurajări. Numele acestor oameni sunt semnificative. Heldai: «răbdător» (numit apoi Helem: «forţă»), împreună cu Tobia: «Domnul este bun», şi cu Iedaia: «Domnul ştie», sunt recunoscuţi de Iosia: «Domnul suportă», numit în versetul 14 Hen (adică «har»). Personajul central însă este Iosua, altfel spus, Isus, «Dumnezeu Mântuitor», pe Care-L vedem aici în tip, reunind în Persoana Sa preoţia şi regalitatea. În ziua gloriei Lui, Domnul le va da alor Săi ceea ce numai prin har ei vor fi pregătit pentru El (Luca 19.24-26). Aceste cununi, care toate I se cuvin Lui (v. 11), El le va dărui credincioşilor smeriţi care Îl vor fi cinstit în timpul când El era dispreţuit (v. 14). Facem noi parte dintre aceştia, pentru a-I putea pune Domnului cununi la picioare? (Apocalipsa 4.10).

După cartea viziunilor (capitolele 1–6), începe cea a oracolelor (a răspunsurilor profetice). Demersul locuitorilor Betelului pentru a şti dacă trebuie să continue să postească şi să se jelească dă ocazia celei dintâi declaraţii a profetului. Înainte de a răspunde, el se adresează

conştiinţei lor (comp. cu Luca 13.23,24; 20.2,3,22-25). Acest post nu era el mai degrabă o înduioşare cu privire la necazurile lor, decât semnul unei autentice pocăinţe? El va deveni chiar şi pentru iudeii ipocriţi un mijloc de a se face onoraţi, fapt pe care Isus îl va denunţa cu vehemenţă (Matei 6.16). Întrebarea serioasă din versetul 5 pare să fie însă, dragi prieteni, ca degetul lui Dumnezeu îndreptat spre inima noastră, cercetând adevăratul motiv al fiecăreia dintre acţiunile noastre: „Cu adevărat pentru Mine, chiar pentru Mine…? Formele de evlavie nu-L pot amăgi. În schimb (ca răsplată), nimic nu-l scapă din ceea ce este făcut din dragoste pentru El; nu Se înşală cu privire la gestul Mariei: „ea a făcut o lucrare bună faţă de Mine“, spune Domnul Isus (Marcu 8.35; 14.6).Dumnezeu, care este Lumină şi Dragoste, aminteşte de cerinţele Lui dintotdeauna: adevăr şi îndurare (v. 9…). Ceea ce însă a găsit El – spate întors, urechi astupate (sau îngreunate), inimi dure „ca diamantul“ – explică şi justifică severa Lui pedeapsă.

„Aşa zice Domnul…“, precizează cu consecvenţă profetul (v. 1, 3, 4, 6, 7, 9, 19, 20, 23). Atunci când citim Biblia sau când o citǎm altora, să nu pierdem niciodată din vedere faptul că Dumnezeu este Acela care vorbeşte.Sărmanii fii ai lui Iuda aud promisiuni care corespund stării lor actuale. Pentru că Dumnezeu nu-i va uita (Zaharia, de altfel, semnifică: «de care Îşi aminteşte Iah»)! Ierusalimul nelocuit şi îndurerat va fi din nou populat şi însufleţit (Neemia 11.1,2). Iar primul care va reveni acolo va fi Însuşi Domnul (v. 3; vezi cap. 1.16). Odată cu El se va arăta binecuvântarea, iar teama va fi alungată. Din punct de vedere spiritual, nu tot aşa este şi în Adunare? Prezenţa Domnului în mijlocul alor Săi le garantează toate lucrurile de care au nevoie.Să luăm pentru noi îndemnul din versetul 16, repetat textual în Efeseni 4.25: „Vorbiţi fiecare cu aproapele său adevărul“! Iar sfârşitul versetului 19 insistă: „Iubiţi deci adevărul…“.Acum Domnul poate să-i răspundă delegaţiei din Betel în legătură cu zilele de post (cap. 7.2,3): ele vor deveni timp de bucurie şi de veselie, de adunări fericite (v. 19; împlinire a Psalmului 122). Ar putea oare purta doliu cei care se bucură de prezenţa Mirelui în mijlocul lor? (comp. cu Matei 19.14,15).

Profeţia din acest capitol are în atenţie popoarele vecine lui Israel. Purtarea acestora fusese observată fără ştirea lor, „pentru că Domnul are ochii asupra oamenilor“ (v. 1, 8b). Şi cât de mulţi uită, în adevăr, de această sfântă privire şi se poartă ca şi cum Domnul nu i-ar vedea!Dumnezeu Se pregăteşte aici să distrugă înţelepciunea omenească (v. 2), puterea Tirului (v. 3, 4), încrederea înşelătoare a Ecronului (v. 5), mândria şi urâciunile filistenilor (v. 6)… Astfel calea va fi deschisă lui Mesia venind să vestească pacea şi să stăpânească până la marginile pământului. A venit, într-adevăr, acest Împărat „călare pe un măgar…“! (v. 9; Ioan 12.15). Însă poporul Său nu L-a primit, şi, de aproape două mii de ani, profeţia s-a oprit, într-un fel, între versetele 9 şi 10. Ea îşi va relua curând cursul. După judecăţi cumplite, Împăratul va reapărea în toată maiestatea Sa. Bunătatea şi frumuseţea Îi vor fi admirate împreună (v. 17). „Tu eşti mai frumos decât fiii oamenilor; harul este turnat pe buzele Tale…“, proclamă cântarea „compusă despre Împăratul“ (Psalmul 45.1,2). Lucru infinit mai mişcător, răscumpăraţii Săi vor fi atunci precum pietrele preţioase ale cununii Lui (v. 16b): vor contribui la această frumuseţe minunată a Împăratului (Isaia 62.3). În acelaşi timp, însuşi faptul prezenţei lor cu El va da mărturie despre bunătatea Lui de nespus (Psalmul 31.19,21).

Poporul iudeu, decepţionat de idoli, înşelat şi asuprit de conducătorii răi, va fi mult timp ca o turmă fără păstor (v. 2b; comp. cu Matei 9.36). Dumnezeu însă va cerceta această „casă a lui Iuda“ din care a ieşit Hristosul, „Piatra de unghi“ (v. 4). El o va întări pentru a lupta împreună cu ea. Nu va uita însă nici de casa lui Iosif, de cei ai lui Efraim (adică de cele zece seminţii încă risipite). Îi va mântui, îi va aduce înapoi, le va răspunde… (v. 6). După atâtea mângâieri deşarte (v. 2), ce bucurie le va umple inimile (v. 7)!Drag prieten creştin, Domnul a arătat faţă de tine şi faţă de mine o îndurare şi mai mare. Fie ca aceasta să constituie pentru noi subiectul unei continue bucurii!Asemeni fiului risipitor în „ţara îndepărtată“, venindu-şi în fire evocând casa tatălui, cei scăpaţi ai lui Israel îşi vor aminti de Dumnezeul lor „în ţări îndepărtate şi vor trăi … şi se vor întoarce“ (v. 9; Luca 15.17). „Îi voi aduna“, „pentru că Eu i-am răscumpărat“, promite Domnul (v. 8, 10; Ioan 11.52). Dragostea Domnului Isus nu va fi deplin satisfăcută decât de prezenţa alor Săi alături de El. Înainte de a-Şi aduce poporul pământesc întregit în ţară, El îi va introduce pe scumpii Lui răscumpăraţi în casa Tatălui, unde le-a pregătit locul (comp. cu Ioan 14.2).

Incendiul din versetele 1-3 anunţă mânia împotriva ţării şi împotriva poporului, din cauza crimei de care acesta se va face vinovat la cruce.În versetul 4, profetul este invitat să personifice, succesiv, pe Păstorul cel bun (Hristos) şi pe Păstorul nebun, adică pe Antihrist (v. 15-17). Până la versetul 14 suntem purtaţi în vremea evangheliilor. Aceşti stăpâni, aceşti vânzători, aceşti păstori răi din versetul 5 sunt, respectiv, romanii şi mai-marii iudeilor, fie ei politici sau religioşi. Isus îi califică drept hoţi, tâlhari, oameni plătiţi, lupi răpitori (Ioan 10.8,12; Ezechiel 34). El, Păstorul cel bun, venea să-i substituie pe aceştia şi să păstorească poporul, aducând-i la gloria şi la unitatea naţională (cele două toiege de păstor numite «Frumuseţe» şi «Legături»). Cu excepţia câtorva „săraci ai turmei“ (v. 11; Luca 14.21) însă, poporul n-a înţeles planurile Sale de dragoste.Versetele 12 şi 13, împlinite cu atâta exactitate, ne spun la ce preţ derizoriu a fost estimat Domnul (Matei 26.15). Noi la ce preţ Îl estimăm pe Domnul Isus?Apoi, fără tranziţie, versetele 15-17 introduc domnia încă viitoare a „păstorului netrebnic“ (v. 17; Ioan 5.43) – pentru că acest personaj satanic este «declanşat» ca pedeapsă asupra turmei «de măcelărit»: poporul vinovat de a-L fi respins pe adevăratul său Conducător!

Cine vorbeşte aici? Cel care a întins cerurile, care a întemeiat pământul, care i-a dat omului această inteligenţă în care el se încrede atât de mult (şi pe care adesea o foloseşte atât de rău; comp. cu Isaia 42.5)! Un asemenea Dumnezeu să nu aibă mâna întinsă peste evenimentele pământului? Comploturile urzite de duhul celui pe care El Însuşi l-a creat să-L poată lua prin surprindere? Imposibil! Atunci când toate naţiunile pământului, orbite de ură, se vor strânge pentru a asedia Ierusalimul, acesta va fi pentru ei ca un potir otrăvitor, ca o piatră de cădere. Pentru că, „în ziua aceea“, Domnul va întări victorios pe căpeteniile lui Iuda şi pe locuitorii Ierusalimului! El va lucra prin ei, dar de asemenea va lucra în ei. Dumnezeu va răspândi peste poporul Său umilit şi pocăit „duhul îndurării şi al cererilor“ (v. 10). În Acela pe care L-au străpuns, iudeii Îl vor recunoaşte, în sfârşit, pe Păstorul lor credincios, pe Moştenitorul tronului lui David, pe Fiul unic al lui Dumnezeu.Prieteni creştini, dacă este adevărat că Domnului Îi place să lucreze prin noi, să nu pierdem din vedere lucrarea pe care El doreşte să o împlinească în noi. Aceasta constă în a ne aşeza în fiecare zi din nou înaintea crucii şi a consecinţelor ei. Iar versetele 11-14 subliniază faptul că fiecare trebuie să fi avut personal de-a face cu Dumnezeu în chestiunea păcatului său.

Privirile lui Israel (şi ale noastre) se îndreaptă spre cruce (cap. 12.10). Sângele lui Hristos ne ispăşeşte păcatele, însă din coasta Lui străpunsă ţâşneşte, de asemenea, un izvor de apă vie. El evocă această curăţire practică pe care Cuvântul o împlineşte în conştiinţa noastră (Psalmul 51.2,7). În acea zi, idolii vor fi nimiciţi (Ezechiel 36.25); vocile minciunii vor înceta. Atunci Preaiubitul Îşi va relata minunata Sa istorie: Venit aici jos ca Om, a luat chip de Rob pentru a sluji creaturii Sale (comp. cu cap. 11.12 şi cu Exod 21.2-6). A fost rănit la propriii prieteni (comp. cu Ioan 20.27). A fost lovit de Însuşi Dumnezeu.„De aceea şi Dumnezeu L-a înălţat foarte sus…“, continuă Filipeni 2.9. Curând, acest acelaşi Domn Se va înfăţişa lumii în strălucirea puterii Sale. Unde va avea loc această apariţie? În locul de unde odinioară El a părăsit pământul, pe acest munte al Măslinilor care se va despica sub picioarele Sale (cap. 14.4; Fapte 1.11,12).El însă nu va veni singur. „Şi toţi sfinţii împreună cu El“, adaugă sfârşitul versetului 5. Ca o suită regală, Hristos îi va aduce pe aceia pe care mai înainte îi va fi răpit la cer alături de El. Noul Testament confirmă această apropiată şi triumfătoare „venire a Domnului nostru Isus cu toţi sfinţii Săi“ (1 Tesaloniceni 3.13; Iuda 14).

Acesta este sfârşitul dramei. Când se va deschide şi cel din urmă act, situaţia va fi fost răsturnată prin apariţia deodată a Domnului gloriei. Până şi decorul va fi schimbat. Un cataclism nemaiauzit va schimba configuraţia ţării. Popoarele surprinse pe cale să facă război Ierusalimului ... şi Împăratului său divin se vor vedea lovite dintr-o dată de o urgie cumplită. De atunci înainte, naţiunile, în loc să urce să asedieze Ierusalimul, vor trebui să facă pelerinaje anuale pentru a se prosterna înaintea Împăratului, Domnul (v. 16). Cei care nu vor asculta vor fi lipsiţi de ploaie. Chiar şi zurgălăii cailor – a acestor cai care ocupă atâta spaţiu în profeţia lui Zaharia – vor purta gravată inscripţia: „Sfinţenie Domnului“. Pentru că toată puterea omului, simbolizată de cal, va fi de atunci încolo sfinţită pentru Dumnezeu! Fie ca Domnul să graveze şi pe inimile noastre acest semn al punerii deoparte şi al consacrării pentru El! Şi ca nimic să nu pătrundă în inimi fără să fie în armonie cu această deviză: „Sfinţenie Domnului“! Astfel vom fi deja în acord cu „ziua aceea“, zi în care El va fi în mod public „glorificat în sfinţii Săi şi ... privit cu uimire ... în toţi cei care vor fi crezut“ (2 Tesaloniceni 1.10).

clickbible.org